

Светлината што ја изгубивме

Џил Сантополо

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...
ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ

www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги со уникатни приказни достоини за нивното време...

Наслов на оригиналот

The light we lost

© Jill Santopolo, 2017

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2018

Во договор со G.P. Putnam's Sons, дел од Penguin Publishing Group

Издавач Издавачка куќа Сакам Книги

Преведувач Ивана Спасев

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Спасев

Компјутерска обработка Деана Николовска

Дизајн на корица Диме Спасев

Печатење Печатница Наумовски - Скопје

Тираж 1000 примероци

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатуван, копиран или објавуван во која било форма во електронските или печатените медиуми, без писмена согласност од издавачот.

Светлината што ја изгубивме

Џил Сантополо

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

Пролоѿ

Се знаеме скоро пола живот.

Сум те видела насмеан, самоуверен, неописливо среќен.

Сум те видела скршен, ранет, изгубен.

Но никогаш не сум те видела ваков.

Ти ме научи да барам убавина. Во темнина, во деструкција, ти секогаш наоѓаше светлина.

Не знам каква убавина ќе најдам тука, каква светлина. Но ќе се обидам. Ќе го направам тоа за тебе. Затоа што знам дека и ти би го направил истото за мене.

Имаше толку многу убавина во нашиот живот заедно.

Можеби од таму треба да почнам.

1

Предметите понекогаш изгледаат како да биле сведоци на историја. Порано си замислував дека дрвената клупа на која седевме за време на семинарот за Шекспир во четврта година беше стара колку и Колумбија - дека била во таа просторија уште од 1754, нејзините рабови избени од студенти како нас што седеле околу неа со векови, што, се разбира, не беше можно да е вистина. Но така си замислував јас. Дека таму седеле студенти во текот на Револуционерната Војна, Граѓанската Војна, двете Светски Војни, Кореа, Виетнам, Персискиот Залив.

Смешно е, ако ме прашаш кој друг беше со нас тој ден, мислам дека нема да знам да ти кажам. Порано страшно јасно им ги гледав лицата на сите на клупата. Но сега, по тринаесет години, се сеќавам само на тебе и на професорот Крамер. Не можам да се сетам дури ни на името на асистентот што влезе во предавалната трчајќи, бидејќи доцнеште. Доцнеште уште повеќе од тебе.

Крамер штотуку имаше завршено со прозивањето кога ти ја отвори вратата. Ми се насмевна, дупчето на твојот образ накратко се појави кога го извади капчето и го пикна во задниот џеб. Твојот поглед се впери во празното столче до моето и тука седна.

„А Вие сте?“ праша Крамер кога ти бркна во ранецот за да извадиш тетратка и пенкало.

„Гејб“, рече ти. „Габриел Самсон“.

Крамер провери на листот пред себе. „Ајде да се обидете да доаѓате навреме во остатокот од семестарот, господине Самсон“, рече тој. „Предавањата почнуваат во девет. Всушност, ајде да се обидеме *сите* да доаѓаме дури и малку порано“.

Ти кимна и Крамер почна да зборува за темите во *Јулиј Цезар*.

„Ние кои сме на височина сме подготвени да се симнеме“, прочита тој. „Има плима во машките работи, која ако се искористи во наплив, води до среќа; а ако се испушти, целото патување на нивниот живот е укотвено во плитко и мизерии. На такво полно море пловиме ние сега, и мора да ја искористиме струјата кога ни е во корист, или да ги изгубиме нашите потфати“. Верувам дека сте прочитале сè што требаше. Кој може да ми каже што зборува Брут за судбината и слободната волја овде?“

Секогаш ќе се сеќавам на тој пасус затоа што многупати од тој ден се имав запрашано дали мене и тебе ни беше судено да се сретнеме на семинарот за Шекспир. Дали е судбина или одлука тоа што нè одржа поврзани сиве овие години? Или комбинација на двете работи, искористување на струјата кога ти е во корист?

Додека Крамер зборуваше, неколку души почнаа да ги прелистуваат страниците пред себе. Ти помина со прстите низ твоите локни и тие повторно се вратија на првобитното место како федери.

„Па“, рече и остатокот од студентите ми се приружија во гледањето во тебе.

Но не успеа да се доискажеш.

Асистентот на чие име не се сеќавам втрча во предавалната. „Извинете што доцнам“, рече. „Авион удри во една од кулите близначки. Кажаа на телевизија баш кога се подготвував да излезам“.

Никој не го знаеше значењето на нејзините зборови, дури ни таа самата.

„Што бил проблемот со пилотот, да не бил пијан?“ рече Крамер.

„Не знам“, рече асистентот седнувајќи на катедрата. „Чекав да видам, но ни спикерите немаа поим што се случува. Рекоа дека бил некаков погонски авион“.

Да се случеше тоа сега, веќе ќе ни фрчеа телефоните на сите. Ќе фрчеа вести на Твитер и Фејсбук и известувања од Њујорк Тајмс. Но комуникацијата тогаш уште не беше инстантна и немаше потреба да се прекинува Шекспир. Сите само ги кренавме рамениците и Крамер продолжи да зборува за Цезар.

Додека запишувал во тетратката, ги гледав прстите на твојата десна рака како несвесно ја тријат дрвената клупа, набрзина нацртав еден цртеж од твојот палец со изгризената кожичка околу ноктот. Уште ја имам таа тетратка некаде - во кутија со тетратките од предавањата од Современи Цивилизации. Сигурна сум дека е таму.

2

Никогаш нема да заборавам што зборувавме кога излеговме од предавањето, иако зборовите не беа ништо посебно, разговорот ми е врежан во меморијата како дел од тој ден. Имавме тргнато заедно да се симнеме по скалите. Не баш заедно, но одевме еден покрај друг. Воздухот беше чист, небото беше сино - и сè се имаше сменето.

Само што ние уште не знаевме.

Насекаде околу нас луѓе се надвикуваа:

„Кулите близначки се срушија!“

„Откажани се предавањата за денес!“

„Сакам да донирам крв. Знаете ли каде можам да донирам крв?“

Се свртев кон тебе. „Што се случува?“

„Јас живеам во источниот кампус“, рече ти покажувајќи кон интернатот. „Ајде да одиме да дознаеме. Ти беше Луси, така? Каде живееш?“

„Хоган“, реков. „И да, јас сум Луси“.

„Мило ми е, Луси, јас сум Габриел“. Ми ја подаде раката. Во центарот на сето тоа што се случуваше, ја фатив твојата рака и погледнав нагоре во тебе кога ја протресов. Дупчето на твојот образ повторно се појави. Сините очи ти блескаа. И тогаш си помислив, за првпат:
Прекрасен е.

Отидовме во твојот апартман и гледавме телевизија со твоите цимери, со Адам и Скот и Џастин. На екранот, тела се фрлаа надвор од зградите, поцрнети купови од урнатините испраќаа димни сигнали кон небото, а кулите се рушеа. Жалоста нè умртви. Зјапавме во сликите, не можејќи да ги поврземе овие приказни со нашата реалност, не можејќи да се помириме со нив. Уште не можевме да прифатиме дека ова се случуваше во нашиот град, на нецели десет километри од каде што седевме, дека тоа на екранот беа луѓе - вистински човечки суштества, барем јас не можев да си ги поврзам работите, не можев да сварам. Ми делуваше страшно далечно.

Нашите мобилни телефони не работеа. Ти го употреби фиксниот телефон во интернатот за да ѝ се јавиш на мајка ти во Аризона да ѝ кажеш дека си добро. Јас им се јавив на моите во Конектикат, а тие пак сакаа да си дојдам дома веднаш. Се знаеја со некои луѓе чија ќерка работела во WTC и никој уште немаше слушнато никаков абер од неа. Се знаеја и со некој друг чиј братучед имал утрински состанок во *Прозорци на светот*, ресторан во една од кулите.

„Побезбедно е надвор од Менхетен“, рече татко ми. „Што ако има антракс? Или некаква биолошка војна. Нервен гас“.

Му кажав на татко ми дека метрот не работи. Веројатно ни железничката.

„Јас ќе дојдам да те земам“, рече тој. „Одма ќе седнам во кола“.

„Ќе бидам добро“, му реков. „Со пријатели сум. Добри сме. Ќе ви се јавам пак подоцна“. Уште не ми беше реално.

„Знаете што?“ рече Скот откако спуштив. „Да бев јас некоја терористичка организација, би фрлил бомби“.

„Што трескаш, ебате?“ рече Адам. Тој чекаше да се слушне со вујко му, кој работеше во полициската станица во Њујорк.

„Мислам, ако размислуваме академски...“ рече Скот, но не успеа да каже ништо повеќе.

„Закути“, рече Цастин.

„Сериозно, Скот, ова не е момент за тоа“.

„Можеби јас треба да си одам“, ти реков тогаш. Реално, не те знаев. Штоуку ги имав запознаено твоите другари. „Моите цимерки веројатно се прашуваат каде сум“.

„Јави им се“, рече ти подавајќи ми го телефонот. „И кажи им дека ќе одиш на покривот на интернатот Виен. Кажи им дека може да се чекате таму ако сакаат“.

„Каде ќе одам?“

„Со мене“, рече ти и некако расеано помина со прстите по мојата плетенка. Тоа беше интимен гест, една од оние работи што се случуваат откако ќе се скршат сите бариери на приватен простор. Како кога ќе каснеш нешто од туѓа чинија без да прашаш.

И одеднаш се почувствував некако поврзано со тебе, како тоа што твојата рака ја допираше мојата коса да значеше нешто повеќе од трема и немир во твоите прсти.

Помислив на тој момент, години подоцна, кога решив да ја донирам косата. И фризерката ми ја подаде плетенката, замотана во просирна фолија. Иако ти тогаш беше на другиот крај на светот, се чувствував како да те предавам, како да сум ја отсекала нашата врска.

Но тогаш, тој ден, веднаш откако ми ја допре косата, сфати што направи и ја спушти раката во skutот. Повторно ми се насмевна, но насмевката овој пат не стигна до твоите очи.

Слегнав со рамениците. „Добро“, реков.

Имав чувство како светот да се кршеше на парчиња, како да сме поминале низ скршено огледало и сме влегле во напукнатото место внатре, каде што ништо немаше смисла, каде што нашите штитови беа спуштени, нашите сидови скршени. И на тоа место, немаше причина да кажам не.

3

Се качивме со лифт на единаесеттиот кат и ти отвори еден прозорец на крајот од ходникот. „Ми го покажаа ова лани“, рече. „Одовде може да се види најневеројатниот поглед што постои во Њујорк“.

Се прекачивме низ прозорецот и продолживме кон кровот каде што ги ококорив очите. Чад се издигаше над Менхетен. Целото небо попримаше сива боја, градот беше обвинен во пепел.

„Мајко мила“, реков. Очите ми се наполнија со солзи. Си го замислив она што беше таму претходно каде што сега се издигаше само чад. Го видов празниот простор каде што претходно стоеја кулите. И тогаш конечно ми светна. „Имало луѓе во тие згради“.

Твојата рака ја најде мојата и ја фати.

Соевме таму со солзи на образите, зјапајќи во последиците од уништувањето, не знам колку долго. Мора да имало и други луѓе таму со нас, но не се сеќавам на нив сега. Се сеќавам само на тебе. И на чадот. Сликата ми е врежана во мозокот.

„И што сега?“ шепнав најпосле. Дури сега кога ја гледав таа слика почнував да ги разбираам размерите на нападот. „Што е следно?“

Ти ме погледна и нашите очи, сè уште влажни од солзите, се пресретнаа со оној вид на магнетизам што

го игнорира целиот свет околу тебе. Твојата рака се замота околу мојот струк и се поткренав на прсти за да ги пресретнам твоите усни на половина пат. Нашите тела се залепија едно за друго, небаре тоа можеше да нè заштити од што и да следеше. Имав чувство дека единствениот начин да останам безбедна беше да ги држам усните залепени за твоите. Моментот кога твоето тело го обмота моето се чувствував баш така - безбедна, потоната во силата и топлината на твоите раце, твоите мускули трепереа под моите дланки и ги вкопав прстите во твојата коса. Ти ја замота мојата плетенка околу раката и повлекувајќи малку, ми ја наведна главата наназад.

И тогаш заборавив на светот. Во тој момент постоеше само ти.

Со години се чувствував виновно поради тоа. Виновно што ние за првпат се бакнавме додека градот гореше, виновно што бев способна да се изгубам во тебе во тој момент. Но подоцна дознав дека не сме биле единствените. Луѓе шепотејќи споделуваа дека имале секс тој ден. Дека тој ден направиле дете. Дека се вериле, дека си кажале *те сакам* за првпат. Има нешто кај смртта што ги тера луѓето да сакаат да живеат. Ние сакавме да живееме тој ден и не можам да нè обвинам поради тоа. Не можам да обвинам никого.

Кога се одвоивме да земеме воздух, ја потпрев главата на твоите гради. Го слушав твоето срце и ме успокојуваше неговото рамномерно срцебиење.

Те успокојуваше ли тебе моето? Те успокојува ли уште?

4

Се вративме во твојата соба затоа што ми вети ручек. Сакаше пак да се качиме на кровот со твојот фотоапарат откако ќе јадеме за да фотографираш малку.

„За *Очевидец*?“ прашав.

„Весникот?“ рече ти. „Ма не. За мене“.

Во кујната, вниманието ми го привлекоа други твои фотографии - црно бели што си ги сликал насекаде низ кампусот. Прекрасни беа, бизарни, се капеа во светлина. Дел од нив беа толку зумирани што најсекојдневни предмети изгледаа како модерна уметност.

„Каде е сликано ова?“ прашав. По неколку минути гледање во сликата, сфатив дека беше одблизу сликано птичјо гнездо, внатре наполнето со страници од весници и списанија и нечиј есеј на француски.

„Ох, тоа беше неверојатно“, ми рече. „Ја знаеш Цесика Чу? Пее акапела? Девојката на Дејвид Блум? Таа ми кажа дека од нејзиниот прозорец се гледало некое гнездо во кое се пикнала нечија домашна. Па отидов да го видам. Морав да висам низ нејзиниот прозорец за да ја направам фотографијата. Цес го натера Дејв да ме држи за глуждовите затоа што се плашеше да не паднам. Ама успеав да сликам“.

Откако ми ја раскажа таа приказна почнав да те гледам со други очи. Ти беше храбар, зелен за

предизвици, посветен на овековечување уметност. Сега кога се навраќам вака наназад, претпоставувам дека токму тоа и сакаше да си помислам. Се обидувавше да ме импресионираш, но јас не го сфатив тоа во моментот. Само си помислив: *Ау*. Си помислив: *Прекрасен е*.

Во секој случај, има нешто што беше вистина тогаш и нешто што е вистина откако те знам, а тоа е дека ти наоѓаш убавина *секаде*. Ти забележуваш работи што другите луѓе не ги забележуваат. Тоа е нешто што отсекогаш ме воодушевувало кај тебе.

„Ова ли сакаш да работиш?“ прашав тогаш покажувајќи кон сликите.

Одмавна со главата. „Ова е само за забава“, рече. „Мајка ми е уметник. Да видиш само што може таа, какви неверојатни огромни апстракти прави, но заработува од сликање зајдисонца на мали платна за туристи. Јас не сакам таков живот; да создавам нешто затоа што се продава“.

Се потпрев на работната маса и продолжив да ги гледам фотографиите. Ѓѓа растечена на камена клупа, испукани вени на мермер, корозија на метална ограда, убавина на места каде што никогаш не би ја очекувала. „И татко ти да не е уметник?“ прашав.

Твоето лице се смурти. Го видов како се затвори, како врата. „Не“, рече. „Не е“.

Очигледно кажав нешто што не требаше. Решив да запознам дека со тоа имав погодено нерв за да знам за во иднина - полека те учев. Веќе се надевав дека ќе станеш терен што добро ќе го научам, терен по кој природно ќе се движам.

Ти молчеше. И јас молчев. Телевизорот сè уште ечеше во позадина и ги слушнав спикерите дека зборуваат за Пентагон и авионот што се сруши во Пенсилванија. Тогаш повторно ме обзеде хоророт на целата ситуација. Ги оставив фотографиите. Ми делуваше перверзно да се фокусирам на убавина во тој момент. Но сега кога се навраќам вака наназад, можеби токму тоа беше правилното нешто што требаше да се направим.

„Не рече дека ќе ручаме?“ прашав иако не бев гладна, иако сликите што се вртеа на телевизија правеа да ми се превртуваат цревата.

Вратата зад твоите очи се отвори. „Да, реков“, рече кимајќи.

Немаше состојки за ништо друго, освен начос. Па механички почнав да сечам домати и отворив една конзерва грав со ’рѓосан отворач додека ти го редеше чипсот на алуминиумски послужавник и рендеше кашкавал врз него за потпекување.

„А ти?“ ме праша како нашиот разговор да немаше застрането.

„Хм?“ Ја наведнав конзервата за да ја исцедам течноста.

„Уметник си?“

„Не“, реков. „Најкреативното нешто што го правам е тоа што пишувам приказни за моите цимерки“.

„За што?“ ме праша накосувајќи ја главата настрана.

Погледнав надолу за да не видиш дека црвенеам. „Срам ми е да ти кажам“, реков. „Приказните се за едно прасе по име Хамилтон што случајно го примаат на колеџ за зајаци“.

Изненадено се насмеа. „Хамилтон. Прасе“, рече. „Разбирам. Смешно е“.

„Фала“, реков и повторно погледнав нагоре во тебе.

„Па, тоа ли сакаш да работиш откако ќе дипломираш?“ Посегна по теглата со салса сос и ја потчукна оздола за полесно да го отвориш капачето.

Одмавнав со главата. „Мислам дека нема голем пазар за приказни како моите со прасето Хамилтон. Размислував да влезам во маркетинг, но сега кога ти го кажувам ова ми звучи будалесто“.

„Зошто будалесто?“ ме праша отворајќи ја теглата.

Погледнав кон телевизорот. „Па значи ли тоа нешто? Маркетингот? Ако ова ми беше последниот ден на земјата и сум го поминала целиот живот смислувајќи

кампањи за да им продадам... рендан кашкавал... или начо чипс... на луѓето, би се чувствуваала ли како добро да сум го потрошила животот?“

Почна да ја гризеш устата. Твоите очи велеа, *Размислувам*. Научив уште нешто за твојата топографија. Можеби и ти научи нешто за мојата. „Што одредува дали еден живот е потрошен добро?“ праша.

„Тоа се обидувам да откријам“, ти реков размислувајќи додека зборував. „Мислам дека е важно да се остави трага - во позитивна смисла. Да се остави светот малку подобар од тоа што си го нашол со раѓањето“.

Јас сè уште верувам во тоа, Гејб. Кон тоа се стремам цел живот - а мислам дека и ти.

И видов дека нешто блесна на твоето лице тогаш. Не бев сигурна што значеше. Уште те немав научено толку добро. Но сега го знам тој поглед. Тој израз на твоето лице значи дека ти се менуваат перспективите во главата.

Макна со чипсот во сосот и ми го подаде.

„Сакаш?“ праша.

Го скршив на половина и ти го лапна другото парче. Твоите очи ги снимаа цртите на моето лице и продолжија да патуваат по должината на моето тело. Можев да почувствувам дека ме испитуваше од различни агли и друга гледна точка. Потоа ми го допре образот со врвовите од прстите и повторно се бакнавме; бакнежот овој пат имаше вкус на сол и чили.

Еднаш, кога имав пет или шест години, најдов една црвена мрсна боичка и почнав да цртам по сидовите во мојата соба. Мислам дека никогаш не сум ти ја кажала приказнава. Додека цртав срциња и дрвја и сонца и месечини и облаци, знаев дека правам нешто што не треба. Го чувствував тоа внатрешно. Но не можев да престанам - очајно го сакав тоа. Мојата соба беше уредена во розови и жолти нијанси, но омилена боја ми беше црвената. И сакав мојата соба да биде црвена. *Имав потреба* мојата соба да биде црвена. Па затоа цртањето по сидот истовремено ми делуваше и тотално исправно и тотално погрешно.

Така се чувствував дента кога те запознав тебе. Тоа што се бакнувавме сред невидена трагедија и смрт истовремено ми делуваше и тотално исправно и потполно погрешно. Но јас се концентрирав на делот што ми делуваше исправно, исто како и секогаш.

Ја пикнав раката во задниот џеб на твоите фармерки, а ти ја стави во мојот. Се повлековме еден кон друг. Тогаш почна да звони телефонот во твојата соба, но ти го игнорираше. Потоа засвоне телефонот во собата на Скот.

Неколку секунди подоцна, Скот дојде во кујната и се накашла. Се одвоивме и го погледнавме. „Те бара Стефани, Гејб. Ја ставив на чекање“.

„Стефани?“ прашав.

„Батали“, одговори ти во моментот кога Скот рече, „Неговата бивша“.

„Таа плаче, друже“, ти рече Скот.

Ти изгледаше растргнато, неколкупати погледна од Скот во мене и назад. „Ќе сакаш да ѝ кажеш дека ќе ѝ се јавам за неколку минути?“ му рече.

Скот кимна и замина, а ти ме фати за рака и ги преплете прстите со моите. Нашите погледи се преретнаа, исто како на кровот, и не можев да го прекинам контактот. Срцебиењето ми се забрза.

„Луси“, рече и некако успеа да го пренесеш копнежот во моето име. „Знам дека ти си тука моментално и знам дека тоа го прави ова глупаво, но морам да видам дали е добра. Бевме заедно цела ланска година и раскинавме минатиот месец. Овој денешниов ден...“

„Разбирам“, реков. И чудна работа, но тоа направи да ми се допаѓаш уште повеќе, тоа што иако не беше со Стефани веќе, сепак се грижеше за неа. „Јас секако морам да се вратам кај моите цимерки“, реков иако не сакав да одам. „Фала ти за...“ Ја почнав реченицата без да знам како да ја завршам и сфатив дека не можев.

Ми ги стисна прстите. „Фала ти тебе што направи овој ден да се врти околу нешто повеќе“, рече. „Луси. Лус. Луз е светлина на шпански, така?“ Направи пауза за да ти одговорам. Кимнав. „Па, фала ти што ми го исполни овој мрачен ден со светлина“.

И со тоа успеа да го изразиш со зборови чувството што јас не можев да го доловам. „И ти го направи истото за мене“, реков. „Фала ти“.

Повторно се бакнавме и страшно ми беше тешко да се одвојам од тебе. Страшно ми беше тешко да си заминам.

„Ќе ти се јавам подоцна“, рече. „Ќе те најдам во именикот. Извини што не го дојадовме начосот“.

„Биди безбеден“, реков. „Можеме да јадеме начос другпат“.

„Добро звучи“, одговори.

И си заминав, прашувајќи се дали беше можно еден од најужасните денови што некогаш ги имав доживеано некако да содржеше мала ронка добрина.

Инавистина ми се јави неколку часа подоцна, но тоа не беше разговорот што го очекував. Ми се извини, рече дека ти е жал, многу жал, но ти и Стефани сте се смириле. Нејзиниот постар брат бил исчезнат - работел во првата кула близначка - и си ѝ требал. Рече дека се надеваш дека разбирам и ми се заблагодари уште еднаш што сум внела светлина во толку ужасно попладне. Рече дека многу ти значело што сум била покрај тебе. И ми се извини уште еднаш.

Не требаше да бидам потиштена, ама бев.

Не разговарав со тебе до крајот на есенскиот семестар. Ни пролетниот. Сменив место на предавањата на Крамер за да не морам да седам до тебе. Но слушав секогаш кога зборувавше како си гледал убавина во јазикот на Шекспир и описите на природата - дури и во најгрдите сцени. И додека ти зборувавше за црвена река

од топла крв и црвени усни, јас не можев да мислам на ништо друго, освен на твоите усни и чувството кога се допреа до моите.

Се трудев да заборавам на тој ден, но невозможно беше. Не можев да заборавам што му се случи на Њујорк. Што ѝ се случи на Америка, што им се случи на луѓето во кулите. И не можев да заборавам што се случи меѓу нас. Дури и сега, секогаш кога некој ќе праша, „Беше ли во Њујорк кога се срушија кулите?“ или „Каде беше тој“ или „Како беше?“, првото нешто на што помислувам си ти.

Има моменти што ја изместуваат траекторијата на животите на луѓето. За многумина од нас кои живеевме во Њујорк тогаш, 11-ти септември беше таков момент. Што и да правев тој ден ќе беше важно, засекогаш ќе ми се врежеше во умот и срцето. Не знам зошто те запознав тебе тој ден, но знам дека затоа што те запознав *тогаш*, знаев дека ќе бидеш дел од мојата лична историја засекогаш.